Petrecerea de Ovidiu Bufnilă

Madam Brizard? O nebună! Făcea vrăji, franţuzoaică. O știam eu, nu putea să mă ducă cu zăhărelul. Am savurat șampania cu un soi de evlavie. Sigur că m-am bucurat să fiu invitat la o asemenea întâlnire mondenă! Madam Brizard m-a prezentat tuturor, arborând o expresie ușor maliţioasă. Dar parcă nu auziseră de mine! Faptul m-a enervat, pe moment. Apoi însă, o tartină cu caviar mi-a redat bună dispoziţie. În fond, de ce-ar fi trebuit oare să mă cunoască bătrâna domnișoară bătrână care ţinea în braţe un motan fălcos, maroniu și urâcios? De ce ar fi trebuit să audă de mine junele plin de coșuri care golea pahar după pahar, ascuns după un stâlp împodobit cu ghirlande de flori exotice? Și totuși, ar fi trebuit să mă știe… Eu eram tipul care mâncase șaisprezece pahare de cristal în mai puţin de un minut, la concursul mâncăcioșilor organizat de Consiliul Municipal. Eu stătusem sub apă mai bine de cinci minute fără oxigen. Eu mă căţărasem pe hotelul „Central" și tot eu dădusem gata un tort de peste o sută de kilograme. Eram cineva, nu?!

Dar nu. Înfulecau cu toţii, râdeau, își dădeau coate, vorbeau în gura mare, se clătinau ameţiţi, se ciocneau unii de alţii. În mod curios, vorbeau despre Primul Război Mondial. La început, n-am îndrăznit să o trag de limbă pe madam Brizard. Dar, în cele din urmă, am prins-o în bucătărie între două cafele. Am somat-o. Am ameninţat-o. Ea m-a bătut ușurel pe obraz. Prostuţule, n-ai înţeles încă?! Și a scos dintr-un sertar un album de fotografii. Toate îngălbenite. Am rămas cu gura căscată, mi s-a tăiat răsuflarea. E o ocazie unică, scumpule! Oamenii ăștia au înviat doar pentru câteva ceasuri, mi-a șoptit madam Brizard aruncând bucăţele de zahăr într-un bol de sticlă. Nu e nemaipomenit?! Iar tu ești martorul meu principal. Și s-a dus în sufragerie, să împartă cafeaua și să flecărească, nebună. M-am spălat pe faţă, am luat o aspirină. Mi-am aprins o ţigară. Aș fi putut telefona la poliţie. Aș fi putut anunţa presa. Se întâmplă ceva senzaţional. I-am recunoscut pe toţi în fotografiile din album. Un căpitan de cavalerie. Un funcţionar de la Primărie. O actriţă. Un profesor de muzică. Un pictor. Un comerciant de săpunuri fine. Un măcelar. Un preot. Un poet. Și chiar o doamnă plină de voaluri despre care se vorbea că ar fi înrudită cu familia regală! Eram ameţit. Dintr-odată, iată, oamenii altor vremuri stăteau la taclale în casa lui madam Brizard. Oh, dacă ar fi aflat poliţia, sigur i-ar fi ridicat cetăţenia! Mda, nu puteam să-i fac chiar eu una ca asta…

— Păreţi cam singur, mi-a spus la ureche căpitanul de cavalerie. N-o cunoaşteţi pe domnișoara de colo?! E adorabilă!

— Ce părere aveţi despre spectacolul de aseară? mi-a gângurit drept în faţă, luându-mă cu asalt, actriţă Leonora. Nu v-am mai văzut prin orășelul nostru. Să nu-mi spuneţi că sunteţi vreun prinţ care umblă incognito prin ţară?! Am auzit că e la modă. Trebuie să fie mare plictiseala la curte!

— Vă confund sau sunteţi cu adevărat fratele domnului Pompiliu Pompilian, vestitul fabricant de salamuri?! Oh, îmi pare tare bine să vă cunosc! Nu negaţi! V-am recunoscut! mi-a strigat măcelarul, împroșcându-mă cu salivă. Domnule, îmi scot pălăria! Dacă n-aș fi pierdut banii într-o foarte proastă afacere cu lumânări, anul trecut, mi-aș fi deschis și eu o făbricuţă. Pe onoarea mea!

— Domnule, dadaismul e în contra culturii romane! m-a atacat frontal poetul Lambru. Spune și dumneata! Eu, care să știi, nu sunt un tradiţionalist sadea, nu sunt un împătimit al plaiurilor smălţuite cu flori, dar nu pot să nu văz stricarea propusă de…

Am dat să urc scările, obosit. Madam Brizard m-a prins de mânecă, m-a tras în bibliotecă. Mi-a turnat șampanie. Ne-am certat la cuţite. I-am spus pe șleau că nu-mi pasă de vrăjile ei. Ce-ar fi vrut?! Avea de gând să participe la Congresul Mondial al Vrăjitorilor, la Toronto, în iulie. Trebuie să recunoști, Terente, că e una din vrăjitoriile mele cele mai teribile. O să iau Marele Premiu. Voi fi primită în Consiliul Secret. Iar tu ești martorul meu. Naivă, madam Brizard! Chiar credea ce spunea?! Cum se mai chinuise să-i aducă din morţi pe cei care râdeau în hohote în sufragerie! își pierduse zeci de nopţi amestecând zemuri în oalele ei de tuci. Și pentru ce?! Oh, trebuia să-mi fi dat seama de mult. Madam Brizard visa să conducă lumea. E un guvern secret, să știi! Sunt doar șapte oameni care conduc treburile planetei. Ei, și?! Nu-mi pasă. Nici că Pământul ar fi gol pe dinăuntru. Nici ca Luna ar fi un satelit artificial. Nici ca furnicile vin de pe planeta Gamma. Nici că John Bull din Texas putea citi gândurile unui prieten de-al lui aflat la o mie de kilometri distanţă. Nici ca Boris Ivanovici din Moscova putea influenţa câmpul magnetic al unui crucișător. Iar furnicile?! Fără îndoială, extraterestre! Umblau peste tot. Săpau galerii. Era putreda casă. Madam Brizard se plângea mai tot timpul. Petiţii, reclamaţii, audienţe. În final, otrava. Presărată cu grijă în toate cotloanele.

— Furnicile? m-a întrebat căpitanul de cavalerie. Nu vorbiţi serios, domnule! Sunt neînsemnate. Să fi văzut însă ofensivă din aprilie…

— Nu pot fi o problemă furnicile astea, mi-a șoptit actriţă Leonora. Vă faceţi griji inutil. Mai bine-mi spuneţi cum îmi stă cu acest colier pe care mi l-a dăruit Pompiliu Pompilian! Îmi face ochi dulci de la o vreme. Semănaţi de minune cu el! M-a invitat într-o călătorie la Istanbul. Și apoi, vrea să ne petrecem toată vară pe Mediterana. Și-a cumpărat un iaht…

— Nu înţeleg de ce nu apelaţi la profesorul Ionescu! s-a răstit la mine pictorul Bonifaciu. Am auzit că e unul dintre urmașii lui Antipa. Înţelegeţi?! Ar putea avea un remediu… Furnicile mie nu mi se par atât de periculoase… Și nu cred că pun în pericol civilizaţia noastră… Șobolanii, da, pot deveni o problemă… Dar furnicile?! Un moment, aș mai vrea un pahar de șampanie… Doriţi?!

Morţi dar vii. Smulși din curgerea timpului de vrăjile lui madam Brizard. Se mișcau asemenea mie. Asudau. Chicoteau. Strigau:

— Vine furtuna! A spus la radio!

— O fărâmă din soare se va prăbuși peste noi!

— Au fost măsluite rezultatele la Academie!

— Canalele noastre puţ, domnilor! O să izbucnească ciuma!

— Este tot mai clar ca nemţii își vor lua revanșa!

— Ultimul tango de la Paris a rupt gura emigranţilor ruși!

— Cred că Protopopescu era mai bun de ministru de finanţe decât Zamfirescu!

— Magnetismul e la modă!

Și cum oare aș fi putut eu convinge Consiliul Secret al vrăjitorilor ca madam Brizard făcuse într-adevăr acea nemaipomenită vrăjitorie?! Poate că aveau să mă supună unor teste. Mai mult ca sigur, auzisem eu câte ceva. Să mergi pe jeratic. Să înghiţi săbii. Să te lupţi cu demoni. Să ucizi un scorpion dintr-o singură lovitură de pumn. Să te iei la trântă cu oamenii-lilieci. Și câte și mai câte… Bun, dar ce aveam eu de câştigat?! A, madam Brizard era hotărâtă să mă scutească de chirie pentru un an de zile. Mi-am făcut eu niște socoteli. Mi se părea cam puţin. Trebuia să mai fac nazuri. Sau să-i stric petrecerea. S-o am la mână cu ceva. Dar de ce ea și nu eu?! S-o ucid?! S-o îngrop în pivniţă? Doar să aflu tot ceea ce mă interesa despre congres și apoi, hârşt! Dar cum s-o omor? Ce oroare! Mi s-a făcut greaţă! Am înfulecat o lămâie

întreagă. M-am blestemat. Mi-am făcut cruce. I-am cerut iertare Domnului pentru gândurile ticăloase.

— Nu vi se pare că s-a lăsat frigul? m-a întrebat actriță Leonora zgribulindu-se pe lângă mine.

— Ningeee! urlă căpitanul de cavalerie.

— Ce fenomen! se miră madam Brizard.

Ah, ipocrită! Încurcase borcanele. Încurcase vrăjile. Hei, ce avea de gând? S-a auzit o bubuitură. La vreo patru case mai încolo izbucni un incendiu. Cerul se crapa. Se auzi șuierând un proiectil. O pasăre gigantică trecu croncănind asurzitor. Răsări Lună.

— E sfârșitul lumii! izbucni în plâns doamna din familia regală.

— Ne bate Dumnezeu de păcătoși ce suntem, spuse preotul, făcându-și semnul crucii.

Madam Brizard, madam Brizard! Am strigat-o, pe un ton poruncitor. Am tras-o după mine în bibliotecă. Du-i înapoi, fă ceva! Oprește vraja, gata, nu ţi-a ieșit. O să întorci lumea pe dos. O să se întâmple o nenorocire. Ea, madam Brizard, n-a vrut în ruptul capului. A scos din congelator niște sticle de șampanie. A tăiat felii de pâine, a pus niște carne la grătar. M-a trimis după murături. N-ai tu treabă, mi-a șoptit. Uneori se întâmplă să se deregleze… Știi… Mai greșești o formulă… Tortul… Să nu uiţi… Uite cuţitul ăsta! Așa! îl tai frumos. Vezi să ajungă la toată lumea. Nu mă pot opri tocmai acum, trebuie să-i ţin până dimineaţa. Altfel nu-mi omologhează vrăjitoria. Înţelegi?! Fii cuminte și ascultă-mă. N-ai de ce să te temi. Asupra ta nu are efect vraja. Poartă-te ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ninsoarea se va potoli imediat. O să iasă soarele. Ai să vezi imediat. Stai locului! Nu te prosti. Vezi să nu-ţi dai în petec. Nu le povesti baliverne de-ale tale! Nu-i interesează extratereștrii, rachetele și câmpurile magnetice! Nu au habar de lasere și de Cartea Recordurilor!

— Mi s-a desprins un deget! a urlat căpitanul de cavalerie lăsând sânge pe tavan.

Îmi crapa pielea! a început să răcnească măcelarul, încercând să se bandajeze cu o fâșie ruptă dintr-un cearșaf.

— Nu mai văd! Nu mai văd! s-a pus pe ţipat actriță Leonora.

Madam Brizard, nebuno! Se descompuneau. Mureau a doua oară, sărmanii. Nu-i puteam ajuta. Îi întindeam pe rând, pe o sofa ori în câte un fotoliu. Le curgea sânge din abundenţă, pe nas, pe gură, din urechi. Madam Brizard se tot ascundea pe după mobile. Oprește vraja,

nebuno! Nu voia. Plângea în hohote. Pereţii se umpluseră de funingine. Lumânările se sfârșiseră.

— Să ieșim!

— Să scăpăm!

— Unde e ușa?

— Am fost închiși!

— În lături!

— Pe fereastră!

— Aer! Nu mai avem aer…

— Nu va mai mișcaţi!

— Să spargem zidurile!

— Atenţie! S-a oprit ninsoarea!

— Uite Lunaaa!

— Ai vedenii, e un felinar!

— Se aud tunurile!

— Prostule, acum e pace!

— Da, da, e vuiet de luptă!

— Madam Brizard, adu șampanie!

Erau prizonieri. Șampanie nu mai era. Se apropia dimineaţa. Erau gata, gata să se întoarcă în neant. Gata, gata să reintre în fotografiile îngălbenite din care madam Brizard îi scosese cu descântecele ei. Aproape să răsuflu ușurat. Și-apoi, strigătul disperat al lui madam Brizard:

— Căpitanul vrea să iasă!

Se moșmondea la ușă. I se zbârlise mustaţa. Lovea cu carâmbul cizmei în lemnul înmuiat de sânge. Plin de hotărâre. Strigă înverșunat:

— O să ies! Vreau afară! Am înţeles! Băbătia asta ne-a dus de nas tot timpul!

Cum să-l las să dea planul peste cap?! Cum să-i dau drumul în lumea noastră?! îl aștepta un calvar! Mass media! Poliţia! Serviciile secrete! Fiscul! Oamenii de știinţă! Opinia publică! Gata să-i sară cu toţii în cârcă! Să-l scaneze! Să-l măsoare, să-l cântărească! Să-i ia probe de sânge, de spermă, de piele! Să-l pună să povestească! Să-l întoarcă pe toate fetele! Să-l folosească în campania electorală! Să-l bage în formol! Să-l congeleze! Să-l facă harcea-parcea!

Buuum!

Miros greu, de praf de pușcă. Ceafa căpitanului de cavalerie înroșindu-se brusc. El, bătând aerul cu mâinile. Prăbușindu-se pe

trepte, cu capul lovindu-se de un ghiveci de ipsos plin de mușcate. Corp dezarticulat. Inert. Sfârșit.

O flacără a izbucnit de sub tunică. Și, în doar câteva clipe, cadavrul s-a transformat în cenușă.

— L-ai ucis! i-am șuierat printre dinţi lui madam Brizard.

Nu știa ce să facă cu pușca. Mă privea speriată. Era aproape ziua. Unul câte unul, musafirii ei de dincolo de moarte s-au preschimbat într-un abur.

— L-ai ucis!

Ce să spună? Ar fi ajuns în stradă căpitanul. Ar fi rămas în viaţă. Ar fi început nebunia. De unde? Cine? Când? Cum? De ce?

— Plec! i-am zis scurt și mi-am făcut valizele.

Peste vreun ceas am ajuns la gară. Peronul era pustiu. Soarele, bolnav, trăgea să moară printre turlele bisericii din spatele gării. Șeful de gara mi-a cerut o ţigară. Am scos din valiza o sticlă de șampanie pe care o furasem în timpul nopţii. Am băut-o împreună. Șeful de gara a strivit o furnică, cu gheata lui murdară de păcură. A zis așa, într-o doară:

— De multe ori mă gândesc, domnule dragă, ca furnicile astea ne vor supravieţui…